

HOLLYWOODS STÖRSTA MISSTAG

Nu tänkte jag än en gång bege mig till den komplicerade värld som människorna lever i. Även om de själva skulle påstå någonting helt annat, så vet alla andra levande att människornas värld inte är mer viktig än alla de andra världar som, utan deras vetskap, existerar i direkt närhet till deras. Men människorna är till sin natur ignoranta och denna egenskap visar sig bland annat i deras ovilja att lära känna andra världar. Och framför allt visar den sig ha allvarliga konsekvenser när det gäller hur de väljer att styra sina liv.

Mycket av det som människor uppfattar som viktigt, blir viktigt enbart för att de tillskriver det alltför stora värden. Mycket av det som är enklare än enkelt, vill människan krångla till, i tron om att ju krångligare någonting är desto viktigare är det. Och mycket, oerhört mycket, i människornas tillvaro är bländverk, skapade av deras egen brist på logik. Människan kallar sig Homo Sapiens, i tron om att hon är den enda tänkande varelsen på jorden. Redan där har hon som vi alla vet fel, vilket ger en indikation på ytterligare ett av människans generella karaktärsdrag, nämligen viljan att bli lurad.

Flera av berättelserna i denna bok handlar om just människor och det beror på att komplexiteten de har skapat sin värld av, erbjuder många uppslag för funderingar. Jag tänkte att jag kunde dela med mig av vad man skulle kunna kalla Hollywoods mest okända misstag, som ett exempel på hur människorna älskar att lura sig själva för att få verkligheten att stämma överens med deras brist på logik.

Det var när jag befann mig på bordet i den där utmattade mannens hotellrum som jag av ren slump ramlade över den historia jag nu tänkte återge. Jag var, som du redan vet, fångad av ett bord, hur konstigt det än kan låta och jag hade råkat sätta på en TV. Ja, att det var en TV visste jag inte först, utan var helt övertygad om att det var en liten människobur. Jag hade mycket svårt att förstå varför man skulle spärra in minimänniskor på det viset, men å andra sidan gör ju människor så med alla möjliga andra djur. Fiskar, fåglar, ja, till och med sköldpaddor spärras ibland in, så varför skulle de agera annorlunda mot varelser som såg ut precis som de, om än mindre? Jag inser att jag härmed avslöjar att även sköldpaddor kan tänka irrationellt när de hamnar i situationer där verkligheten inte stämmer överens med vår logik. Tala om att jag där visade prov på att lura mig själv, för att bitarna skulle falla på plats!

Nåväl, nu var det Hollywoods största misstag jag skulle berätta om. Jag satt alltså på en bordskiva som luktade gammalt öl och trängdes med det senaste numret av Hustler och en halvfylld jordnötspåse, när människoakvariet framför mig plötsligt började prata.

”De säger att TV inte är bildande, kan du förstå det”, frågade TV:n mig. ”Om folk bara kunde se bortom och bakom det uppenbara, skulle de inse att denna klyché är helt felaktig. Kolla bara på den där bartendern i filmen, han som i verkligheten ligger knockad av ett välsignat bakrus i sängen där borta. Han är ju

den ultimata exemplet för vad människorna skulle kunna lära sig om livets paradoxer och spel. Ja, om hur misstag kan leda till vad som helst”.

TV:n skrockade till av illa dold förtjusning när den tänkte på det misstag som den snarkande mannen i hörnet hade lyckats sylta in sig i. Detta misstag är en så väl förborgad hemlighet, att alla inblandade fortfarande inte ens är medvetna om att en bit av den värld de spelar på sin film egentligen aldrig borde ha existerat. Den kom till som resultatet av en mängd omständigheter och ödets nycker. Än idag är det bara en person som egentligen känner till att detta misstag skedde, någon gång för länge sedan.

Den personen är Clint Eastwood, en inte helt okänd skådespelare i filmens Mecca, L.A. Även han kan ibland förundras över hur livet självt spelade, och fortfarande spelar, alla ett spratt. Och då känner inte ens han till flera av de omständigheter som hjälpte till att fullborda detta misstag.

Han känner till exempel inte till den relativt okände skådespelaren, som vaknade den morgon han skulle göra sin första inspelning som bartender i dansfilmen Fame och upptäckte att han var sjuk. Det var med stor irritation som den stackars mannen, som hade trott att hans stora genombrott äntligen hade kommit, ringde till filmsinspelningsstudion och sa att han inte kunde komma. Eastwood känner heller inte till att den person som tog emot detta ödesdigra samtal, var en orutinerad praktikant, som var så nervös och överväldigad över sin nya plats i tillvaron att han helt enkelt glömde bort att framföra detta. Inte heller vet han om att regissören hade haft just honom i åtanke när han skapade sin filmkaraktär bartendern på Fameskoleelevernas stamställe. Regissören hade till och med skickat ett brev till Clint, i ett fåfängt försök att få honom att nappa på rollen i hans oansenliga följetong. Ett brev som givetvis aldrig ens hade nått den världsberömde skådespelarens ögon. Hans sekreterare hade ansett att detta var ett befängt erbjudande som passade bättre i papperskorgen än någon annanstans och så fick det bli.

Dessa och ett antal andra små händelser som bidrog till att det missförstånd jag snart ska förklara för er överhuvudtaget kunde uppstå, hade Clintan inte en aning om, den där morgonen när han kom till filmstudion för att spela den sedvanliga rollen som Dirty Harry. Han visste om att dagen första tagningar skulle vara några barscener, där Dirty Harry skulle komma in i den lokala baren och se att den var obemannad. Företagsam som han är, skulle han därför ställa sig på den andra sidan om bardisken för att själv servera sig en whiskey.

Denna morgon var en dålig morgon för Clintan. Han var trött, efter att ha legat sömlös hela natten, funderandes på vad han egentligen höll på med. Att spela en ensam hårding, en ensamvarg utan några egentliga vänner i de mest oglamorösa delarna av USA, verkade denna natt så otroligt meningslöst. Han hade funderat över vad han skulle vilja spela istället, men hade inte kunnat komma på något mer specifikt än att det skulle vara fartfyllt och en massa ungdomar inblandade. När han väl hade vaknat hade han inte endast varit irriterad över att ha valt fel inriktning inom filmen. Han var även arg på sig själv, för att ha

ägnat en hel natt åt att grubbla över detta faktum. Nu insåg han att han istället borde ha läst in sig på det manus han fått till dagens tagningar. Det hade han givetvis inte gjort och kunde därmed räkna med att få improvisera sig igenom denna arbetsdag. Det var en situation han var alltför familjär med och det störde honom att han ännu en gång inte var ett dugg påläst.

Men nu var det inte mycket att göra åt saken. Det var bara att gå in i filmstudion, spela med och hoppas på att ingen skulle märka att han egentligen inte visste ett skvatt om vad han skulle säga, eller hur han förväntades agera. Efter att ha bytt om till sina väl ingådda läderbrallor och en rutig flanellskjorta, slängde han en snabb blick i spegeln och bestämde sig för att iallafall strunta i cowboyhatten. Han drabbades återigen av känslan att Dirty Harry var hopplöst omodern. Så gick han till den studio där han sett att man byggt upp den bardisk, som han antog var den hans rollfigur skulle bemanna några minuter senare.

Precis innan han skulle kliva in i rummet, hörde han en arg röst från andra sidan av den halvöppna dörren.

”Och var i helvete är den jävla bartendern? Jag visste att den jäveln inte var att lita på, vad fan gör vi nu?”

”Oj, det här blir en besvärlig dag”, hann Clinton tänka, innan han öppnade dörren och klev in i studion.

”Här är jag, förlåt att jag är sen. Ska vi börja på en gång kanske?” sa han och ställde sig direkt i baren, där han serverade sig själv ett efterlängtat glas whiskey. Allt var helt enligt de instruktioner han kunde påminna sig ur manuset, vars text han i övrigt hade glömt.

Det tog ett tag innan de andra närvarande i studion hann hämta sig från den tumultartade känsla de alla drabbades av, så fort de fick klart för sig vem det var som de hade väntat på. Bruno hann tänka igenom hur mycket högre gage han skulle kräva nu, när den relativt okända TV-serien han en gång i tiden hade accepterat ett rollerbjudande ifrån, garanterat skulle bli en publiksuccé. Miss Lydia gjorde en snabb studie av mannens kropp med sitt tränade öga. Hon konstaterade att med lite lätt koordinationsträning, skulle han snart kunna föra sig som den danskavaljer hon så länge hade efterlyst. Medan hon drömde om att få svänga ut på dansgolvet i denna guddoms armar, funderade Leroy på ifall han inte hade sett den där skådisen förut. Coco smet snabbt ut genom en bakdörr, för att i sin loge förbättra sin make-up med lite extra mascara och läppstift. Under tiden hann hon tänka att det var ju en underbar tur, som sett till att just hon skulle vara den som välkomnade den nye bartendern i dagens inspelningar. Vem vet vad det skulle kunna leda till!

Regissören, som var den ende närvarande som lyckade behålla lite av vad som kunde liknas vid sinnesnärvaro i denna oväntade situation, skämdes lite över det raseriutbrott han nyss hade drabbats av. Samtidigt undrade han varför i helvete ingen hade informerat honom om att Clint Eastwood faktiskt hade tackat ja till rollen som bartendern i hans anspråkslösa serie om dansande ungdomar i

New York. Men nu var han ju här, nu gällde det för dem alla att verka lite professionella. Bäst att skapa lite action och visa att vi inte ligger på latsidan!

Det var inte förrän mannen med det osympatiska temperamentet med överdrivna gester klappade i händerna och beordrade alla att inta sina platser, som Clint upptäckte att någonting inte var som det brukade. Lokalen var något mer modern än de Dirty Harry hade för vana att frekventera. Dessutom låg den en trappa ned. Vem har hört talas om källarhak i Oklahoma? Hade han förresten inte sett den där rådjursögda skönheten, som uppenbarligen hade hittat sin beautybox innan hon gick till jobbet, i någon serie på TV? Det var visst något som hade med ungdomar att göra; ungdomar som gick på nå'n dansskola i New York. Han bestämde sig för att be om hennes telefonnummer efter inspelningarna.

Efter inspelningarna... Här började en vågad plan att anta sina former i filmhjältens hjärna. Tänk om han bara skulle spela med. Han kunde låtsas att han kommit dit för att spela den där bartendern, som alla ändå verkade förvänta sig att han skulle göra. Visst innebar det att han skulle få improvisera, men det hade han ju varit tvungen att göra som Dirty Harry också. Och var detta inte vad han hade ägnat hela natten åt att fantisera om? Att få spela i en film med unga människor som medskådisar... Detta var helt enkelt en chans han inte kunde sjabbla bort. Alla här verkade ju tro att han var den som skulle stå bakom bardisken och vilka repliker kunde man förvänta sig av en bartender? Clint kunde komma på ett par, tre stycken, inte fler. Han antog helt fräckt att manusförfattarens fördomar när det gällde denna yrkesgrupp överensstämde med hans egna. Att hoppa in i fel film borde vara en baggis för en som har spelat så mycket som jag, tänkte Clint och så var saken avgjord.

Föga anade han att detta skulle bli hans största utmaning och en av hans mest krävande rollprestationer. Han skulle inte bara spela en övertygande roll gentemot TV-tittarna. Han var även tvungen att spela med, mot sina medspelare. Detta utan att överhuvudtaget ha sett manuset till den serie som han numera ansågs delta i. Den kunskap han hade om serien var dessutom ytterst vag och baserades på några få, fragmenterade sekvenser som han sett någon gång när han hade slötittat på TV:n.

Men efter att de avsnitt man under några intensiva sommarmånader hade spelat in i studion, hade visats på amerikansk TV, sköt tittarsiffrorna i höjden och det rådde ingen tvekan om Clintans del i denna succé. Rollen som den tystlåtna bartendern på Fameelevernas stamhak hade gett serien en status den aldrig kunnat få annars och den berömmelse detta rönste de andra skådespelarna gjorde att Clint kände att visst ansvar att stanna i serien så länge som möjligt.

Fortfarande undrar han vad som skulle hända ifall han berättade hur han av misstag fick den roll, som egentligen borde ha tillfallit en okänd skådespelare, som än idag undrar hur hans livs tillfälle kunde slinka honom ur händerna på ett så absurt sätt. Han tillbringar förresten sin tillvaro idag med att spela i halvskumma teateruppsättningar off-Broadway, när han inte sitter på sitt högst verkliga stamställe i New York och berättar historien om hur han blev bestulen på

sitt livs filmroll av ingen mindre än Clint Eastwood. Detta vet givetvis Clintan ingenting om och lika bra är nog det.

Framför allt undrar Clint hur den koleriske regissören skulle reagera om han fick veta sanningen bakom hans närvaro i serien. Kanske skulle han känna sig lurad och försöka slita halsen av Clint, en tanke som inte är helt omotiverad om man betänker regissörens häftiga temperament. Men det kan ju också vara så att han är så nöjd med det som Clints spontana in hopp i serien har resulterat i, att han bara skulle skratta åt det hela och se det som de lyckliga omständigheter de faktiskt är.

Det kan ju faktiskt vara så, att hans prestation har varit sådan, att han numera kan anses som lika ordinarie i TV-serien som Coco, Bruno, Leroy och alla de andra.

Allt detta funderar Clint på, när han kommer hem efter en inspelningsdag i Famestudion. Och kanske kommer hans lilla hemlighet att avslöjas en dag och han få klarhet i sina funderingar. Tills dess tänker han fortsätta att spela den grånande bartendern, som alltid säger sina repliker med en stunds fördröjning, som om han alltid är tvungen att väga och analysera sina ord innan han kastar ur sig dem. Anledningen till detta för hans roll så karaktäriserande draget, vet än så länge bara skådespelaren själv. Han och alla vi, som nu fått ta del av detta Hollywoods mest okända misstag.

”Och så kallar de mig för dumburk”, mös TV:n. ”De skulle bara veta hur dumma de ser ut när de sitter framför mig med tom blick och går på allt som utspelas på min skärm.”

Programmet om Fameskolan hade vid det här laget lämnat bildrutan och ett reseprogram hade tagit över. Trots att jag aldrig hade varit så långt norrut som Danmark, tyckte jag att jag kände igen allt som reportern talade om.

”Det känns som om jag skulle känna mig hemma där”, tänkte jag. ”När den där Clintan äntligen vaknar och befriar mig från mitt fängelse här på bordet, tror jag att jag fortsätter min vandring mot Köpenhamn.”